

[Agerschou]

om, hvordan man kunne skabe muligheder i retning af at opfylde de intentioner, vi har med forslaget.

Derfor vil jeg godt spørge fru Marianne Jelved: Når det her nu ikke er tilfredsstillende, kunne man så forestille sig, at repræsentanter for Socialdemokratiet og De Radikale og SF satte sig sammen i en studiekreds – det er moderne herinde – og prøvede på at finde ud af, hvordan et forslag skal strikkes sammen, så det også kunne opfylde De Radikales krav til en bydelsordning, eller hvad man nu kalder det, i Københavns Kommune?

Det, vi kan konstatere, er, at der ikke er noget flertal for forslaget, og det er trist. Når vi har bedt om at få det behandlet allerede nu her før sommerferien, hænger det sammen med, at hvis der havde været et flertal for det, så skulle Københavns Kommune have haft temmelig lang tid, i hvert fald mindst et år, til at forberede den nye ordning, og det var vores mening, at ordningen skulle træde i kraft fra næste kommunalvalgssamling, altså fra 1. januar 1990, og det sker så ikke.

Det, der sker nu, er, at et flertal her i Folketinget altså forhindrer Københavns Kommune i at udvikle sig i en god retning på dette område; alt skal helst være ved det gamle. Og på den måde kan man også sige, at de borgerlige partier så stadig væk har nogen at skælde ud på, når man er utilfreds med, hvad der foregår, uden at man egentlig tilbyder den pågældende kommune nogle nye udviklingsmuligheder.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg kunne starte med at spørge SF's ordfører: Hvorfor er frikommuneloven ikke en tilstrækkelig mulighed? Hvis jeg skal foregribe et svar, så kan jeg forestille mig, at det er, fordi frikommuneloven selvfølgelig ikke pålægger Københavns Kommune at lave lokalråd eller andet, der kunne ligne det. Det gør SF's forslag derimod, for der står: »Der oprettes bydelsråd«. Der er altså en forskel; der bliver lagt et pres på Københavns Kommune, eller det bliver lov, at det skal gøres.

Jeg har ikke noget imod som radikal ordfører at sige: Vi skal have løst nogle af de bureaukratiske og demokratiske problemer, der er i Københavns Kommune. Men jeg vil ikke gå ind i en studiekreds med S og SF i dag. Det ville væ-

re et forkert signal at sende, når Det Radikale Venstre netop er gået ind i et regeringssamarbejde med De Konservative og Venstre, for at sige tingene helt ligeud.

Der sidder et radikalt bagland – hvis jeg må kalde det det – som har arbejdet med disse problemer igennem flere år. Dem har jeg konsulteret; de er heller ikke tilfredse med det forslag, SF har lagt frem nu. Men jeg kan love SF, at Det Radikale Venstre vil tænke kreativt og arbejde på at finde løsninger for de ting, som SF og Det Radikale Venstre er enige om er problemer i Københavns Kommune.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Hr. Agerschou siger, at regeringens holdning er den, at alt er, som det skal være i Københavns Kommune, at der ikke er brug for noget nyt. Nej, alt er, som det hele tiden har været: hr. Agerschou hører ikke efter, hvad der bliver sagt.

Se, hvis man i Københavns Kommune ønsker at give brugerindflydelse, at give medbestemmelse for borgerne i størst mulig grad, så har man i dag allerede muligheden, nemlig ved at uddelegere til institutter, brugergrupper, skoler, og hvad jeg i øvrigt nævnte i mit indlæg. Det kræver ingen lovændring. Det er altså dem, der står med problemerne i det daglige, der i dag har mulighed for at få de økonomiske midler, så de selv kan prioritere til opgavernes løsning. Hvis Københavns Kommune vil. Det er Københavns Kommune, der skal bestemme, hvad det er, den egentlig ønsker.

Det er i sidste instans et spørgsmål mellem kommunalpolitikere og de vælgere, de repræsenterer, hvad de egentlig mener, og hvad bystyret dokumenterer at det magter at evne, og det er som sagt noget, man i Danmark gør op hvert fjerde år ved kommunalvalg.

Men regeringens holdning er den, at det ville være godt, om man i Københavns Kommune begyndte at uddelegere og bruge de muligheder, der ligger i loven. Og i øvrigt kan man oprette eller udbygge de nuværende lokalråd.

Hr. Agerschou siger selv, at det problem, der er i den opbygning, der er skitseret, jo er, at man bryder sammenhængen mellem kompetence og økonomisk ansvar. Det var nøjagtig også hovedindvendingen i min afvisning, at man bryder med det helt afgørende princip, at kompetence og økonomisk ansvar skal hænge